

BORBA®

-STARA ZAGORA - LION
XI - XII Century

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

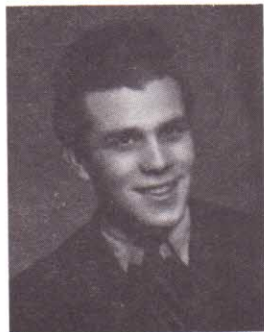
JULY 1986

ЖЕРТВИ

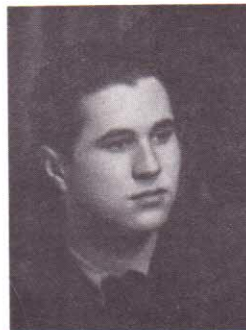
на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

Богданъ
Величковъ

Бойчо
Балтовъ

Никога не ще забравимъ!

На 3 октомврий 1947 година станаха жертва на престъпния комунистически режимъ въ България

Богданъ Величковъ, 22 год. отъ София
Бойчо Балтовъ, 20 год. отъ Стрелча
Мишо Бояджиевъ, 21 год. отъ София
Пѣйчо Пѣевъ, 21 год. отъ София
Стоянъ Бижевъ, 32 год. отъ Габрово
Трифонъ Христовъ, 22 год. отъ село Горни Дѣбникъ, Плевенско
и още трима български младежи съ неустановена самоличностъ.

Тъ всички бѣха млади, пълни съ надежди, жадуващи за свободенъ животъ. Тъ не можаха да търпятъ хомота, нахлузенъ отъ умразното комунистическо правителство, не продадоха съвестта си на окупаторитъ и тѣхнитъ български агенти.

Никога не ще простимъ!

Тъ обичаха своята Родина повече отъ всичко. Подтикнати отъ най-свѣтли идеали, тѣ решиха да напуснатъ мило и драго, и да потърсятъ свободата.

За жалостъ, агенти на престъпната властъ осуетиха тѣхнитъ планове. Въ разцвѣта на живота имъ тѣ бѣха арестувани и най жестоко избити. Тѣхнитъ предатели и убийци може-би все още се криятъ изъ тѣмнитъ бюра на милицията, но ще дойде деня, въ който тѣ ще отговарятъ за своитъ престѣпления.

Вѣчна слава на героитъ и вѣчно проклятие за тѣхнитъ убийци!

За да прикриятъ своето престѣпление, по типиченъ комунистически начинъ въ Софийската преса бѣ обявено следното напълно измислено съобщение:

УНИЩОЖЕНА ВЪОРЪЖЕНА ГРУПА ПРИ ОПИТ ДА ПРЕМИНЕ ГРАНИЦАТА

СЪОБЩЕНИЕ НА ЩАБА НА ГРАНИЧНИТЕ ВОЙСКИ

Щабът на граничните войски съобщава:

При опит за преминаване на границата бяха унищожени от граничните войски: на 3 т. м. към 23 45 ч. една въоръжена група, състояща се от 5 души, при опит да премине границата се е натъкнала на гранична засада близо до граничната линия, южно от град Малко Търново.

На командата от граничния наряд да се предадат, бегълците са открили огън. В резултат на завързалата се престрелка групата е била обкръжена и унищожена.

Самоличността на трима от тях до този момент не е установена, а останалите двама са: Стоян Стефанов Бижев на 32 години от гр Габрово и

Трифон Петров Христов, на 22 г. от от с. Горни-Дѣбник, Плевенско.

Два часа по късно, в същия район и по същия начин, е била унищожена и втора група, състояща се от 4 души, движещи се към граничната линия, с намерение да преминат на турска територия.

От направената проверка се установило, че убитите се казват: Михаил Михайлов Бояджиев, чиновник от гр. София. Бойчо Велев Балтов от с. Стрелча, Панагюрско, Пейчо Любенов Апостолов и Богдан Константинов Величков, последните двамата от гр. София. След направения оглед в присъствието на прокурора при обл. съд, е съставен протокол.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА**БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.**

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
 † Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
 Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 35, брой 2.

Нижна деветдесетъ и трета

Юний 1986

ДА БЖДАТЪ, ИЛИ... ДА НЕ БЖДАТЪ?

Д-ръ Иванъ Дочевъ
 Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Международниятъ тероризъмъ въ последнитъ години се засили извънредно много и се разпростря не само въ странитъ отъ Близкия Изтокъ, но и въ тѣзи на Западна Европа съ всички предвиждания да се разшири още по-вече и се прояви и въ Америка.

Най главниятъ обектъ, срещу който е насоченъ международния тероризъмъ, е САЩ и нейнитъ съюзници въ лицето на тѣхнитъ дипломати, военно служащи или обикновени граждани, пътуващи като туристи или по други причини.

Безброй сѣ случаитъ, които могатъ да се изброятъ за международенъ тероризъмъ, на който станаха жертва хиляди невинни хора. Всеизвестна е акцията срещу квартироващитъ въ Ливанъ американски войници, отвлечане на дипломати и умъртвяването имъ, завладяване самолети и убиване на пътници експлодиране бомби на летища, като тия въ Виена и Римъ, юдето загинаха десетки невинни граждани, атентати срещу отговорни лица и пр.

Съгласно достовѣрни официални сведения се знае съ положителностъ, че въ Иранъ, въ Ливанъ - територията контролирана отъ Сирия, въ Либия и въ други комунистически страни, между които и България, съществуватъ специални лагери за трениране на терористи. Кадритъ за тѣзи терористи се подбиратъ отъ фанатични привърженици на Кхомени, Кадафи, Арафатъ, както и отъ фанатизирани секти и марксистки групи.

Легациитъ на Иранъ, Либия и редица комунистически страни въ Западна Европа сѣ централи, отъ които се дирижира международния тероризъмъ. Служащитъ въ тия легации, регистрирани като дипломати, въ сѣщностъ сѣ шпиони и терористи. Знае се, наприимъръ, че между сградитъ на легациитъ на Иранъ и Либия въ Римъ, намиращи се на улица Номентана, съществува подземенъ тунелъ, чрезъ който се размѣнятъ хора и организиратъ съвмѣстни акции. Косро Шахи, отъ Иранъ - водача на уличнитъ тълпи въ Техеранъ, които въ 1979 година нападнаха американската легация и плѣниха тамъ цѣлия персоналъ, като го държаха 444 дни, сега сѣщия Шахи е ирански пълномощенъ министъръ при Ватикана. Абу Аббацъ - водача на палестинскитъ терористи, които завладѣха миналата година въ Сръдиземно море италианския параходъ "Ачуле Лауро" и убиха нѣкои отъ пътницитъ, сега, този сѣщия Аббацъ, подъ друго име е ирански дипломатъ въ Югославия.

Тѣй както се развиха събитията радиуса на действие на международния тероризъмъ не е вече ограниченъ само въ рамкитъ на възможностъ за провеждане изолирани акции: плѣняване на нѣкой дипломатъ, самолетъ или експлодиране бомба въ нѣкое летище. Сега вече международния тероризъмъ има възможностъ да провежда терористически нападения дори срещу военни обекти и бази и да нанесе неимоверно голѣми щети и жертви. Официално е потвърдено, че презъ

1981 год. Иранъ е закупилъ отъ Швейцария 80 самолети марка РС-7, преобърнати въ бомбардировачи, и иматъ вече добре тренирани пилоти, самоубийци, които всъкога могатъ да проведатъ акция на всъко мѣсто и срещу всъки обектъ. Случая съ Пърлъ Харбъръ, сега може да се повтори съ американската флота въ Сръдиземно море.

Развитието и организирането на международния тероризъмъ, до степенъта до която той се издигна, не е възможно да се постигне ако нѣма нѣкой, който да субсидира и инспирира. Единъ внимателенъ анализъ и проследяване - кой може да има интересъ да използва международния тероризъмъ за свои политически цели, и като така, кой може да бѣде този, който субсидира и инспирира международния тероризъмъ, води до заключения, които сочатъ къмъ едно и сѣщо мѣсто: МОСКВА.

Странитѣ, които сѣ база за подготвяне на терористи - Иранъ, Сирия, Либия, сѣ въоръжавани и зависими отъ Съветския Съюзъ. Други страни, замѣсени въ терористични акции, като България, сѣ сателитни на Съветския Съюзъ и не могатъ да предприематъ нищо безъ инструкции или одобрение отъ Москва. Тѣзи факти потвърждаватъ заключението, че само Съветския Съюзъ може да бѣде силата, която има интересъ и стои задъ "завесата", като субсидира и инспирира международния тероризъмъ. Сѣщо така факта, че до сега не е отбелязанъ нито единъ случай за провеждане терористическа акция въ Съветска Русия, недвусмислено потвърждава вѣрността на заключението, че международния тероризъмъ се инспирира и субсидира отъ Москва. Потресяващи сѣ сведенията, които сѣ на разположение, за дейността на Съветския Съюзъ по отношение на международния тероризъмъ.

Абсолютно е установено, че отъ години наредъ и по настоящемъ въ Съветска Русия сѣществуватъ така нареченитѣ "Бригади за Специални Задачи" командувани отъ генералъ Петъръ Ивановичъ Увашинъ, въ които участвуватъ 30.000 нарочно тренирани комунисти готови да проведатъ, навсѣкѣ въ свѣта заповѣдана акция - тероризъмъ, саботажа, убийства, атентати и пр. Споменатитѣ бригади се намиратъ подъ прѣкото ръководство на КПВ. Въ Съветска Русия сѣществуватъ редица лагери за тренировка на тия бригади, единъ отъ които е въ Цели Води - Украйна. Всъки участникъ въ бригадитѣ е въоръженъ съ автоматъ "Калашниковъ", 300 патрона, пистолетъ, и специаленъ ав-

томатиченъ ножъ, който при натискане на едно копче изхвърква на 10 метра далечина. Въ бригадитѣ се трениратъ хора и отъ други комунистически страни, между които Куба и България. Въ всѣка легация на Съветския Съюзъ въ свободнитѣ страни, подъ формата на шофьори, пазачи, градинари и прислуга, се намиратъ много и много членове на тия бригади. Голѣмъ брой отъ съветскитѣ атлети, които отиватъ на Олимпиядитѣ, сѣ членове отъ бригадитѣ.

Части отъ тия специални бригади потушиха въ България презъ 1960 година анти-съветската опозиция, явила се въ самата комунистическа партия.

Части отъ тия бригади потушиха презъ 1968 год. анти-съветската опозиция въ Чехословакия и арестуваха Дубчекъ.

Части отъ тия бригади убиха презъ Декември 1979 год. въ Кабулъ, Афганистанъ, Президента Хафициалъ Аминъ, поставиха червенъ президентъ и съветскитѣ войски навлѣзоха въ страната.

Абсолютно е установено, че днесъ въ Либия има надъ 5.000 Съветски военни съветници, много отъ които сѣ отъ споменатитѣ "Бригади за Специални Задачи", които сѣ инструкторитѣ въ лагеритѣ за трениране на терористи.

Безъ съмнение се знае, че тия Съветски "Бригади за Специални Задачи" използватъ стратосферни сателити за информация и шпионажа и че иматъ специално направени миниатюрни подводници, които могатъ да засядатъ на дъното на морето и да стоятъ тамъ дълго време безъ да проявяватъ животъ, за да не бѣдатъ открити. Сѣдитѣ подводници се използватъ и за шпионажа. Така напримѣръ презъ 1984 година шведскитѣ военни власти установиха, че такава подводница се е появила, само на нѣколко километра отъ царския дворецъ въ Стокхолмъ, въ морето, но не е било възможно да бѣде открита поради споменатитѣ нейни качества. Английскитѣ власти въ Гибралтаръ установиха, че въ началото на тази година една такава миниатюрна съветска подводница е минала презъ прохода Гибралтаръ, но не сѣ я открили.

Най-главната задача, която иматъ тия "Бригади за Специални Задачи" е: въ случай, че се дойде до война, преди да бѣде официално обявена, да миниратъ и разрушатъ атомнитѣ съоръжения на Свободния Свѣтъ и Америка, да разстроятъ връзкитѣ на команднитѣ постове на НАТО съ тѣхнитѣ военни части, да разстроятъ снабдителнитѣ и други централи, да ликвидиратъ лидеритѣ

на противника - военни и граждански, за да подсигурят успешното нахлуване на Съветската Армия.

Всъки ден опасността се приближава все по-близо и по-близо до Америка. Никарагуа, на самата граница на Америка, е вече преобърната във военна база на Съветския Съюз, която без съмнение, ще бъде използвана за провеждане на международен тероризъм на американския континент, а утре използвана и като база за Съветска агресия срещу Америка.

Ние поздравяваме и адмираме американския президент Роналд Реган, за гдето той положи извънредно голъми усилия и успя да прокара щото Америка да подкрепи антикомунистически борби във Никарагуа.

Ние поздравяваме и адмираме американския президент Роналд Реган за наказателната акция, която той проведе на 14 Април 1986 година срещу Либия във отговор на терористическата акция на либийски терористи, които на 5 Април 1986 год експлодираха бомба във един клуб във Западен Берлин, където убиха двама американски сержанти и раниха 60 американски войници, освен другите жертви.

Борбата срещу международния тероризъм трябва да бъде поставена на нова база, реорганизирана и засилена, тъй като той не е изолирана проява на религиозни фанатици, лунатици или садисти, а е едно от оръдията във ржцетъ на Москва за провеждане голъмия план на комунистиче за завладяването и комунизирането на цълия свѣтъ.

Още от самото начало на комунизма, от времето на Ленин, бѣ декларирано, че главната цел на комунизма е завладяването на цълия свѣтъ. Съгласно инструкциите, дадени от Ленин, комунистиче трябва да разстроят от вътре капиталистически страни (така комунистиче наричат свободните страни) и ги поставят във положение да не могат да се съпротивляват, да се разложат и да капитулират предъ удара, който ще им се нанесе, когато дойде времето. До днес никюде и никога комунистиче не сж показали и най-малко желание да отстъпят от тази своя генерална цел, нито сж направили каквато и да е стъпка за промяна на тази тѣхна политика. Какво говори главния секретар на Съветския Съюз Горбачов, когато е на посещение на Запад или на конференция съ Президента Реган, нѣма никакво значение. Това е пропаганда за наивниците. Истината на каква позиция стои Съветска Русия и какви сж

плановетѣ на Горбачов, ясно се подчерта на конгреса на комунистическата партия, който заседава през февруарий във Москва. Речта на Горбачов бѣ повторение думите на Ленин. Решенията на конгреса потвърдиха, че нѣма никаква промяна във политиката на комунизма и че международния тероризъм е едно от сръдствата на комунистиче за постигане на тѣхната цел.

Загладата за Свободния Свѣтъ не сж отдѣлните терористически акции, колкото и жертви тѣ да костват. Загладата е комунистическата агресивна цел - завладяването и комунизирането на цълия свѣтъ, която цел сжществува още от самото начало от когато се появи на международната политическа сцена комунизма и която цел се преследва без никакви измѣнения или отклонения.

Свободния Свѣтъ и Америка нѣма да се спасят от загладата ги опасност ако се ограничат и задоволят съ ликвидирането на физическите изпълнители на терористически акции или съ наказателни мърки срещу страните, във които се тренират терористи и които сж ангажирани във провеждането на международния тероризъм.

Комунистическата централа във Москва, която използва международния тероризъм като едно от своите оръдия за осъществяването на своята цел, ще продължава да действа, нови и нови терористи ще бъдат тренирани, нови и нови терористически акции ще бъдат предприемани, до като се подготви терена за генералното комунистическо настъпление срещу Свободния Свѣтъ.

Въ продължение на изминатите 40 години от края на Втората Свѣтовна Война до днес международните политически събития се развиха неимоверно бързо и се достигна до положението щото днес Свободния Свѣтъ и Америка да бъдат изправени предъ въпроса: Д А Б Ж Д А Т Ъ И Л И Д А Н Е Б Ж Д А Т Ъ ?

За свободните страни и за Америка сжществува само два пътя: или да възприемат теорията, че "преклонена глава сабя не я сече", да отлагат колкото могат и на края да капитулират предъ комунистическата агресия, или да реагират днес, не утре, когато вече ще е късно, днес - да дигнат "юрук" и да ударят съ всички сили - да разрушат централата, която подготвя утрешното комунизирание на свѣта, за да се спасят от загладата ги червена опасност.

Сръденъ път нѣма !

ЖИВЕ и УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

НАЦИОНАЛНИЯ ВЪПРОСЪ

Становището ни по националния въпросъ се гради върху основнитъ начала, очертали отношението на българския народъ къмъ въпроситъ на неговото битие, съхраняване и възделения, такива каквито бѣха възприети отъ дейцитъ на Възраждането, апостолитъ на Априлското въстание и борцитъ за обединението на нацията ни презъ последнитъ сто години.

Нашиятъ основенъ принципъ е билъ и си остава "ние чуждото не искаме, но своето не даваме". Това, което ни принадлежи е установено и може да се уясни лесно проследявайки стремежитъ на дейцитъ за екзархийска автономия отъ сръдата на миналия вѣкъ, борбитъ на сънародницитъ ни за обединение съ майка България отъ 1879 г. до наши дни и теоритичнитъ обосновки на изтъкнати наши интелектуалци. Тѣ често сж се покривали съ мнението на видни чужди учени, историци и държавници, и даже сж били подкрепяни съ доводи отъ тѣхна страна. Отношението на Отоманската империя въ лицето на представителитъ на нейния държавенъ апаратъ и съгласието ѝ за възобновяването на българската държава презъ 1877 година, утвърдено и санкционирано въ международни споразумения и договори, е сжщо мѣродавно поради факта, че новата държава бѣ юридически наследникъ на правата и задълженията на Отоманската империя върху земитъ и населението, които бѣха припознати на България.

Поне отъ края на седмия вѣкъ до наши дни българи сж живѣли, продължаватъ да живѣятъ и сж устройвали своя държава върху територия, простираща се между Карпатитъ и Бѣло море и между Волга и Драва. Това сж приблизителнитъ исторически, географски и етнически граници на България, описани и доказани въ редица исторически справки и изследвания. Националната и етническа приемственостъ сж основнитъ жалони за очертаването на географски и държавни координати. Въ нашия случай тѣ се допълватъ и преплитатъ съ ДЪРЖАВНАТА приемственостъ на България върху принадлежащи ней земи и на селение презъ течение на повече отъ 1.500 години. Периоди на упадъкъ -- понѣкога съпроводени съ западане на нѣкои атрибути

отъ държавното ни устройство -- никога не доведоха до изчезване на националното чувство и съзнание на българитъ, даже когато държавата ни временно е била принудена да признае чуждоземци като върховни повелители. Фактитъ около създаването и устройството на Второто българско царство презъ 12 тия вѣкъ, както и лекотата, съ която нова България бѣ изградена следъ Освобождението показватъ трайната и непрестанна връзка между поколенията ни презъ вѣковетъ.

Въ перспективата на последнитъ 150 години схващанията на преобладаващата частъ отъ българския народъ по националния въпросъ сж били идентични. Даже днесъ, въ периодъ на безправие, лишение отъ самоизява и систематично потъпкване на идеали, съществува рѣдко и безпримѣрно еднородушие на възгледи и разбирания относно традиционнитъ български земи и население. Малко сж съвременнитъ българи, които да се намиратъ по свѣта, които да не се вълнуватъ отъ съдбата и участъта на своитъ сънародници, голѣма частъ отъ които и днесъ се намиратъ подъ чуждо управление.

Отношението ни къмъ националния въпросъ, обаче, трѣбва да се изтъкне и изяви съ сила, която да противостои на поражението, униинето и безизходицата, къмъ които нашитъ противници се опитватъ да насочватъ народа ни. Въпрѣки яснотата на националнитъ идеали -- които сж отколе открити на хоризонта на нашето битие -- мѣгъщи фактори по свѣта се стремятъ да подкопаятъ устоитъ ни и да ни лишатъ отъ живота на българщината, даже съ помощта на сънародници-ренегати. Дори да има свобода за българитъ, които живѣятъ въ собствена си държава, тя не ще бѣде пълна докато има наши сънародници, които се намиратъ подъ чужда властъ. Отнетата свобода на българитъ извънъ предѣлитъ на българската държава -- такава каквато съществува въ момента -- отнима свободата и добродетелитъ на всички ни. Затова не трѣбва да има никакво съмнение въ светостъта на нашитъ пориви. Обединението на всички българи е целъта и стремежа на българската нация,

народъ, държава: тѣзи идеали сѣ неотмѣними.

Провеждането на нашата политика по националния въпросъ преминава презъ нѣколко етапа и се развива съобразно динамиката на историческата обстановка. Първа и най-главна задача е да се преутвърди единомислието на всички българи относно основните начала на нацията и националните ни идеали. Това изисква -- но не се изчерпва -- съ обновяването на националния организъм и отстраняването на всички лъжи, заблудения и фалшификации, на които народа ни е билъ подложенъ презъ последните 40 години. Пропагандирането на коварната постановка, че нашите национални стремления и идеали трѣбва да отстъпятъ предимство на съображения отъ класовъ или интернационаленъ характеръ, както и поставянето на нашия народъ и на българската нация на второ мѣсто следъ Русия и СССР, сѣ прояви отъ съвременната история, съ които трѣбва да се съобразимъ и които трѣбва да отстранимъ преди да започнемъ нашата борба за освобождение и обединение.

Следъ отпадането на натрупаните лъжи и заблудения относно нашата история, минало и перспективи, дългъ ще е на всѣки българинъ да допринесе за постигане на идеалите въ името на които редица поколения се бориха и заради които стотици хиляди българи сложиха кости по бойните полета. Въ сегашния исторически моментъ нашите национални претенции обхващатъ -- безъ да сѣ ограничавани -- предимно земи и население подъ гръцко, румънско и югославско /македонско-сръбско/ управление. Южна Тракия: отъ гръцко-турската граница на западъ и до Бѣло Море на югъ, е земя, която безспорно принадлежи на България поради кръвни, културни, исторически, географски и етнически връзки. Сходни претенции сѣ изявени къмъ днешната т.н. народна република Македония, както и къмъ Западните покрайнини: Пиротъ, Тимошката долина, Нишъ, Кавадарци и Босилеградъ, въ момента частъ отъ Сърбия. Северна Добруджа, понастоящемъ принадлежаща на Румъния е третата частъ отъ безспорна българска територия, на която присъединяването къмъ Родината ни е желателно.

Тѣзи земи и население представляватъ програма-минимумъ за осъществяване на историческото обединение на българите отъ Балканския полуостровъ. Това ще бѣде належащата задача въ момента, когато България

отхвърли комунизма, а съ него и всички лъжи и заблуди, съ които софийските продажници тровиха народа ни въ изгода на покровителите имъ отъ Москва.

Чистото и дълбоко нравствено отношение на българите къмъ ВСИЧКИ национални малцинства въ страната, които традиционно се радваха на свобода и национална изява продължи до момента, въ който народа ни не може да бѣде виненъ за прояви /като сегашното преследване на турското малцинство/, които сѣ несъвмѣстими съ духа и същността му, дѣла които хвърлиха калъ върху добротата ни име и репутация и които сѣ дължими единствено на продажната политика на шепата софийски престъпници. За съжаление обаче, нито единъ отъ нашите съседи не може да посочи безъ свѣнъ проявите си по отношение на българското малцинство въ тѣхните земи. Български църкви, училища, списания и вестници, културни мѣроприятия, народни обичаи, обряди и наредби бѣха и продължаватъ да бѣдатъ систематично подтискани. Стигна се до печалното обстоятелство на съвременieto, когато даже самия терминъ Българинъ е забранена дума въ страни, които се смѣтатъ за цивилизовани и принадлежатъ къмъ ООН.

Ние съзнаваме, че денационализаторската политика на нашите съседи по отношение на българите въ Гърция, Югославия и Румъния е установена и изградена върху трайни и мячно преодолими основи и се радва на мълчаливото съгласие, а понѣкога и на откритата подкрепа на велики сили-покровителки, било отъ Западъ, било отъ Изтокъ. Фактъ е, че за нашите сънародници подъ чужда власт перспективите за национално развитие сѣ били трудно достигаеми. Ние обаче сяко знаемъ -- отъ собственъ опитъ и отъ историята -- че "кръвта вода не става", и че българите сѣ били и ще пребѣдатъ навсякъде. Това ни укрепя въ борбата и ни дава сили и увѣреностъ за победа. Близо 500 години на турското робство не бѣха достатъчни да притѣпятъ националното ни съзнание и нѣма основание да се мисли, че 40 години на съвременно безправие биха постигнали повече, макаръ и днешните денационализатори да не могатъ да се мѣрятъ съ турците, които почитаха и уважаваха народа ни много повече, отколкото днешните му управници.

Следъ постигане на националното обединение народа ни ще може да заживѣе пъл-

ноценен живот и ще има богати възможности за развиване на връзките с българите в земи и държави извън пределите на Балканите. Преселниците ни в Крим, Украйна, Поволжието и други части на Русия /включително новите емигранти в Кома и другаде/ в Бесарабия и Буковина, в Турция, Унгария, Чехословакия и Австрия, многобройните български колонии в Западна Европа, Американските континенти и Австралия, са също част от българската нация и наш дълг е да не ги забравим, нито изоставим. Без претенции за чужди земи ние не можем да не забележим, че повече от половината българи живеят понастоящем извън пределите на българската държава -- както е конституирана в момента -- отколкото в страната. Духовните, културни, върски и национални връзки между Родината и българите в странство, -- които по същността си са двойки и вървят не само по посока България-чужбина, но и обратно -- са богатство, гордост и принадлежност на всички ни.

Постигането на националните идеали никога не е било леко и ние нямаме никакви илюзии относно безпрепятственото им осъществяване през време на нашето, или даже при следващите поколения. Особеното географско положение на страната ни, както и съвременното политическо състояние, отекчени от необмислените и безразсъдни прояви на национално самоубийство през последните години налагат предпазливост и крайна деликатност в нашите международни отношения, които ще са насочени по необходимост първо към съхраняване на държавата ни. Несигурността на бъдещето и възможни ограничения през началните години на новоизвоюваната свобода трябва също да се вземат под внимание. Свободната българска държава обаче не ще бъде обременена с чужди поръчителни и веднаж отхвърлила ограниченията на миналото няма да има нужда да се съобразява с никой освен с своите собствени национални интереси. Това ще ѝ даде повече тежест, както и възможности за маневриране. Промени в международната обстановка неминуемо ще създадат възможности за изява и е повече

от сигурно, че кое да е свободно българско правителство ще съумее да се възползува от дадените му възможности.

БНФ не е военнотлюбива организация и не възнамърява да постигне българските национални идеали по пътя на войната и насилието, особено при съвременните обстоятелства, когато един мѝстен конфликт би могъл лесно да прерастне в свѝтовен. Убеждението в нашата правота е достатъчно да ни укрепи и вдъхне въра в бъдещето. Свободна България също ще очаква, че нейните северни и западни съседи ще бъдат също оформени като свободни държави, а комунизма ще е престанал да бъде сила или фактор на Балканите. Това би повлияло върху новата обстановка и би ускорило въроятно нови и значително по-интересни възможности за споразумения, връзки и сътрудничество. Оптимизмът ни не трябва да бъде подкопан от минали спомени, тъй като сътрудничеството между народите е фактор без алтернатива в момента, и въроятно ще продължава да играе важна роля в отношенията на бъдещето. Развитието на Западна Европа показва, че няма основания да се свеним от оптимизма си.

Миротлюбивото постигане на националните ни цели е не само наше становище. Струва ни се, че то е и единственото възможно разрешение на премного заплетените национални и малцинствени проблеми на Балканите. То се налага също и поради това, че териториалните ни претенции обхващат земи и население, които в момента принадлежат на три от нашите четири съседни държави. История, минало, разум и трезвост сочат красноречиво, че споразумения и дружески връзки с нашите съседи са предпочитане пред несигурността на военни авантюри и приключения. Друг е въпросът за нашето безспирно и постоянно посвѝщение на националните ни идеали и на борбата за тяхното постигане. Ние не можем и няма да се отречем нито от земите, които са български, нито от населението, което е било, е, и продължава да е българско. Това е смисълът, същността и източника на нашето съществуване.

Тази статия е трета поредна, изразяваща идеологичното становище на Българския Национален Фронт по отношение уредбата и насоките на утрешна Свободна България

ÉTRANGER

Le rescapé du «parapluie bulgare» se décide à l'ouvrir

Michel Touret fait parler un espion (bulgare) sur France Inter

En août 1978, Vladimir Kostov, Bulgare réfugié en France, échappait à une tentative d'empoisonnement. Il publie aujourd'hui ses mémoires de journaliste et d'officier des services secrets. Un réquisitoire méthodique contre la « russification » de son pays.

В края на март се състоя годишния "Салон на книгата" в огромната парижка изложбена зала "Гран Пале". Това е най-голямата среща между издателствата и читателите.

В продължение на една седмица от сутрин до вечер през "Гран Пале" се точеше тълпа от хора, дошли да видят събрано на едно място най-интересното от издателската продукция. На двете нива на огромния "Гран Пале" бяха разположили своите щандове 470 големи и малки френски издателства. На вниманието на потенциалните купувачи и читатели бяха предложени повече от 100.000 издания от всички видове литературни произведения.

Тазгодишния "Салон на книгата" съвпадна със смяната на правителството във Франция и манифестацията не беше открита от министъра на културата, както става обикновено. Но в деня преди закриването му, новият министър на културата и комуникациите – Франсоа Леотар, посети салона, спирайки се по за няколко минути за разговор пред щандовете на издателствата, чиито книги особено силно привличаха вниманието. Една от тях бяха книгата за "Българският чадър" от сътрудника на радио Свободна Европа – Владимир Костов. Тя е издадена от парижкото издателство "Сток" и бяха пусната във продажба след откриването на "Салона на книгата". Министър Франсоа Леотар, спирайки се пред щанда на издателство "Сток", поздрави Владимир Костов и го запита за интереса проявяван от посетителите към неговата книга. Авторът и представителите на издателството осведомиха министъра, че към книгата "Българският чадър" се проявява много голям интерес от посетителите.

Впрочем интересът към тази книга, в която авторът анализира политическите проблеми на българския режим и на българо-съветските отношения през призмата на

своя собствен опит, като журналист и като офицер от българските секретни служби, пролича още миналата сжбота. Тогава френската национална радио програма "Франс интер" посвети три часа на директно предаване, в което авторът и съругата му Наталия Костова отговориха на въпроси от слушателите. Повече от двеста души телефонираха от всички краища на Франция, поставяйки най-различни въпроси.

Още през дните на Салона на книгата, въпреки че представените нови книги сж много на брой, вестници и списания посветиха статии на "Българският чадър". Така, в седмичника "Ве-Ес-Де" Филип Бернер посвети цели две страници на основните моменти от книгата и специално на позицията на Владимир Костов против съветизацията на България. Популярният ежедневник "Либерасион" публикува една цела страница за "Българския чадър" с рецензия на книгата и интервю с автора ѝ.

Мъродавният френски ежедневник "Льо Монд" също публикува рецензия за "Българския чадър" още в първия ден от появянето на книгата. След като напомня съдбата на Костов – жертва на атентат във Париж, но оживял, както и на Георги Марков – загинал във Лондон от "българския чадър", "Льо Монд" отбелязва прецизността и богатството на сведенията, които Костов съобщава на западната общественост за съветското владичество върху българския режим и секретните служби.

Публикуването на книгата "Българския чадър" беше отбелязано във френските средства за информация като едно политическо събитие. Коментарът на френската телевизия по "Аntenъ две" – от Бернар Маркети подчерта именно, че с "Българския чадър" Владимир Костов продължава една политическа битка – против съветизацията на България. Интервюта с автора бяха излъчени по радио станциите Люксембург и Монте Карло.

На 13 май 1981 година Али Агча стреля на площада "Свети Петър" въ Римъ срещу Папа Йоанъ Павелъ II. Али Агча бѣ осъденъ нѣколко месеца по-късно на доживотенъ затворъ. На 27 май 1985 година започна процеса срещу заподозрѣнитѣ въ съучастие въ заговора за убийство на Палата трима български функционери - Сергей Антоновъ, Тодоръ Айвазовъ и Желю Василевъ - и турскитѣ граждани Муса Сердаръ Челеби, Бекиръ Челенкъ, Оралъ Челикъ и Йомеръ Багчъ.

На 29 май 1986 година римскиятъ съдъ освободи отъ съдебна отговорностъ по обвинението за съучастничество въ заговора обвиненитѣ български и турски граждани, поради недостигъ на достатъчно доказателства за осъждането имъ.

Произнесената въ Римъ присъда има две страни - нѣю, което старателно се отбѣгва да се напомня отъ пропагандата на софийския режимъ. Присъдата е изразъ на отношението на съда къмъ конкретнитѣ лица - български и турски граждани, които бѣха подсъдимы по процеса. Следъ като съдътъ въ Римъ, обсъди всички известни до сега обстоятелства, взе решение, което защитава тѣхнитѣ човѣшки права като отказа да ги съди при липса на достатъчно доказателства и ги освободи отъ съдебна отговорностъ, въпрѣки съществуването на едни или други улики срещу тѣхъ. Но присъдата има и друга страна - това сѣ улики и подозренията спрямо комунистическия режимъ въ България и специално спрямо неговитѣ секретни служби свързани и по същество ръководени отъ съветскитѣ секретни служби. Мотивитѣ на присъдата, самата присъда, както и хода на цѣлото следствие и по късно на съдебния процесъ, изнесоха предъ обществеността много улики за ролята, играна отъ тѣзи секретни служби въ заговора за убийството на Палата. Освобождаването отъ съдебна отговорностъ на нѣколцина подсъдимы не отмѣня улики срещу секретнитѣ служби на българския и съветския режими, нито срещу свързанитѣ съ тѣхъ по престъпенъ начинъ хора и групи на турската мафия. Това е направлението въ което, по убеждението на прокурора Марини, ще се търси постепенно да се разкрие цѣлата истина за заговора срещу Палата. Въ тази насока работи ново следствие, започнато отъ италианскитѣ съдебни органи.

Не смѣ въ състояние отъ сега да предприеме кога и до какви евентуални резултати ще се добере това ново следствие. Но

струва си да напомнимъ нѣкои отъ останалитѣ неизяснени моменти, които - и то съ основание - сигурно причиняватъ сериозна тревога и смущение на ръководителитѣ на българския режимъ.

Преди всичко - това е съдбата на Бекиръ Челенкъ - единъ отъ шефове на турската престъпна мафия. Българското правителство и до сега не е дало убедителни обяснения на обстоятелството, че Бекиръ Челенкъ веднага следъ задържането на Сергей Антоновъ въ Римъ, намира за най-добре дазамине отъ Федерална република Германия не за друга страна, а именно за България. Нито отъ страна на самия Челенкъ, нито на неговия официаленъ менторъ - генералниятъ директоръ на БТА Боянъ Трайковъ, бѣха дадени нѣкакви убедителни доводи, защо именно Челенкъ тръгва за България? Сѣю така не бѣха дадени убедителни обяснения отъ българска страна за решението на българскитѣ власти да задържатъ Челенкъ подъ свой контролъ. Така бѣ казано - подъ контролъ. По същество Челенкъ бѣ арестуванъ, макаръ и поставенъ въ условията на луксозенъ затворъ. Задържането на Челенкъ продължи повече отъ две години, безъ да бѣде обявено никакво убедително обяснение отъ българска страна за този произволъ спрямо единъ чуждъ гражданинъ. Отъ българска страна не бѣха дадени достатъчни обяснения и за здравословното състояние на Бекиръ Челенкъ по време на престоя му въ България, което сигурно е мотивирало до голѣма степенъ бързия край на Челенкъ следъ внезапното му екстрадиране въ Турция. Софийскиятъ режимъ най-сетне въ никой моментъ не обясни на обществеността упорития си отказъ да задоволи исканията на италианското правосъдие за екстрадирането на Бекиръ Челенкъ въ Италия и изправянето му предъ съда.

Нѣкой може да каже: било каквото било, Челенкъ е мъртавъ, следователно страницата е затворена, и тайнитѣ на Челенкъ сѣ въ гроба. Може нѣкой така да си каже и да бѣде спокоенъ, но това не ще успокои режима въ София. Защото хората на последния си даватъ смѣтка, че ако Челенкъ е мъртавъ, то Абузеръ Угурлу, неговиятъ приятелъ и съдружникъ въ ръководството на турската мафия и въ организирането на нейнитѣ сдѣлки съ български служби, този Абузеръ Угурлу е все още живъ. И той е въ ръцетѣ на турското правосъдие. Дали и кога той ще проговори по съдбата на Челенкъ и

по някои от неговите дъла, това не се знае. Но тази възможност сигурно не дава мира и спокоен сън на мнозина.

Малко преди края на процеса в Рим стана известно за съществуването на още един мистериозен съдружник на Челенк и негово доверено лице при престоят му в българската столица - турският гражданин Али Илдириим, който до едно време имал също като Челенк свое жилище в София, а след това директорът му се губят. И сега е в неизвестност. Точно както и приятелът и съучастник на Али Агча в терористичните действия - Орал Челик. Докато тези хора - Али Илдириим и Орал Челик, не са се появили, за да опровергават съмнения, които тежат върху българските служби, тези служби не могат да бъдат сигурни. А ако Орал Челик и Али Илдириим не се появят никога вече, то - такава е логиката на подобни истории - подозренията за тяхното изчезване от сцената ще останат да тежат върху българските секретни служби.

Агча, може да се предположи, също е една грижа за българските и съветските секретни служби, докато излежава своята присъда в италианския затвор. Защото не е случайно, че той не е обявен в никой момент за луд и че дори защитниците на Антонов и другите обвиняеми български функционери не настояваха за подобно становище по отношение на него. Съдът очевидно си е давал сметка, че апелът на Агча за това, че е "Синь Божи", има по-голяма вероятност да са бегство от конкретни показания и средство за дискредитиране на процеса, отколкото белег за някакво умствено помрачение. Съдът не си постави въпроса и поне публично не търси да узнае кое мотивира това поведение на

Али Агча. Но дали и утре, и по-нататък, при някакви нови обстоятелства, Али Агча ще продължи да се държи по същия начин? Или при тези променени обстоятелства ще реши да говори другояче, разказвайки непознати досега страни на своята терористична дейност и на своето поведение по време на токущо завършилия процес?

Историята до сега многократно жестоко се подигра на комунистическата пропаганда, възстановявайки макар и години, и десетилетия по-късно, истината за хората и събитията, която тази пропаганда бързинавала и потулявала. Така постепенно човечеството научи истинската цена на прославеният сталински петилетки - платени в милиони невинни човешки живота. Човечеството научи истината за прочутите сталинови предвоенни и следвоенни процеси - при които диктаторът и "гениален баща на човечеството" е удовлетворявал своята кървава параноя, унищожавайки хиляди невинни хора. Така постепенно и българският народ научава за последователните предателства, вършени от партийния комунистически апарат, спрямо националните интереси и народни права, за да се служи на съветските империалистически интереси.

Освобождането от съдебна отговорност, поради липса на достатъчно доказателства на Сергей Антонов и другите подсъдени в Рим е израз на една действителна защита на правата на личността. Единствен, който има основания да бъде недоволен и да гледа със тревога към бъдещето, е комунистическият режим в България, както и неговият московски покровител. Защото присъдата в Рим не слага край на търсенето на истината по заговора за убийството на Папата...

Мюнхен, март 1986 Владимир Костов

Редакционният комитет на "Борба" благодарен най сърдечно на всички, които се отзоваха така щедро на нашата молба за помощ, и също на онези, които изпратиха насърчителни писма. Ние сме сигурни, че с общи сили ще можем да изпълним най добре дълга си към Родината

Надяваме се, че тези, които не са имали възможност да помогнат сега, ще сторят това в близко бъдеще.

